

KAZALIŠTE Nova premijera u varaždinskom HNK, 11. i 12.listopada

Mani Gotovac, "Priča

Od knjige do predstave trebalo je nekoliko mjeseci predanog rada

Marija Barić

„Pričaj mi o Gorkome“ naziv je predstave nastale prema autobiografskom romanu Mani Gotovac „Fališ mi“, čija će praižvedba biti u varaždinskom Hrvatskom narodnom kazalištu 11. listopada u 20 sati, a premijera 12. listopada u 20 sati.

Igra se na podrumskoj sceni „Zvonimir Rogoz“, za koju Mani kaže: zacijelo najmanjoj sceni na svijetu, a uloge tumače Lela Margitić, Hana Hegedušić i Robert Plemić.

Dobri glumci

O svom romanu i predstavi Mani piše:

- *Kada je predstavljena moja prva prozna knjiga „Fališ mi“, zima, proljeće u Pro-*

filovoj knjižari, kazališni prijatelji su primijetili:

- *Pa to ti je za teatar. Hoćeš li adaptirati?*

- *Ne pada mi ni na kraj pameti. Dosta mi je teatra, zauvijek mi je dosta teatra - odgovorila sam.*

Godinu dana kasnije našla sam se kao član žirija na festivalu „Zlatni lav“ u Umagu. Među brojnim predstavama bila je na programu i „Ljepotica iz Leenanea“ iz Varaždina. Odmah me sa scene zapahnula pojava dvoje mladih glumaca. Ona i On! Nisam ih prepoznala, činilo se kao da ne znam tko su, ni kako se zovu. „To su dobri glumci“ - šapnula sam Sibili. Ali nije se radilo o tome. Ne o tome. Oni su se usuđivali riskirati na sceni kao da im život ovisi jedno o drugome. Oni su bili par. Odgovarali su njih dvoje jedno drugome, mogli bi biti zajedno i u životu. Zamišljala sam ih kako na sceni upadaju u erotično polje gdje je teško sačuvati živu glavu. I kako godinama čeknu jedno za drugim i kada se ne vide

Mani Gotovac, Hana Hegedušić i kostimografkinja Dubravka Skvrce

i kada ih nema. Vidjela sam da su u žudnji, i u onim malobrojnim prizorima, baš kao i u trenucima života, kada su stvarno zajedno. Podsjećali su me na Gorkoga i mene.

Prenijeli su mi tu svoju su-energiju, tu glumačku ljubav. I to je bilo dovoljno za teatar, to dvoje ljudi.

Bilo je dovoljno da probude nasilno zatomljene naslage mojih kazališnih sjećanja, tijelo ih je čuvalo. Naslage, slojevi duboke istine, ne mogu se nadići. Prošla je godina dana. Napisala sam drugu knjigu „Fališ mi“, jesen, ljeto. Nizala su se predavljanja po-

j mi o Gorkome”

D. GORENAK

svuda u zemlji. Uporno sam tražila Hanu Hegedušić i Roberta Plemića. Neka baš oni, oni dvoje iz Varaždina, čitaju ulomke iz knjige. Iz večeri u večer postajalo je njima i meni sve jasnije kako nam se teatar uvlači u knjigu, pod kožu i kako ga više nećemo moći zaobići. Mudra i prak-

tična Jasna Jakovljević predložila je prostor Zvonimira Rogoza, valjda najmanju kazališnu scenu na svijetu. Tamo nam se odmah postavilo pitanje, ako ipak krenemo s predstavom u tom podrumskom teatrinu, tko će preuzeti moje mjesto? Netko naime mora „Pričati o Gorkome“. Zamišljala sam glumicu u godinama kao što sam ja. Glumicu koja može voljeti njihovu mladost, njihova ne/razumijevanja, ne/moć, njihovu snagu i slabost.

Usudite se ljubiti

- Lela Margitić, predložila je Hana.

Da, Lela. Ona zna slušati drugoga, ona ne pati zbog gubitka mladosti, ona se sačuvala, čuva svoj talent.

- Ona može i pjevati Non, „Je Ne Regrette Rien“, Edith Piaf - rekla sam na glas.

Slijedilo je ono nemoguće. Trajalo je mjesecima. Pokušala sam autobiografski roman adaptirati za scenu. Pisala i brisala i sve gnjavila na probama. Ali ni u jednom trenutku nisam napi-

sala imena stvarnih ljudi ili stvarnih likova, kako hoćete. Pisala sam samo: Hana, Robi, Lela.

Za koji dan njih će troje preuzeti „Priču o Gorkome“ i nosit će je kamo žele i mogu. Pratit ću ih iz daljine, najčešće uz svoj radni stol. Povremeno ću proviriti u teatar u zadnji red, tamo ću u tami uživati u promjenama u predstavi, u iznenađenjima, u njihovu procesu ... - tako je napisala, a na press-konferenciji 2. listopada u varaždinskom kazalištu kazala je najavljujući predstavu - No, u stvarnosti ta se „daljina“ smanjila jer ona je uvijek tu i predstava nastaje i rađa se u neprestanim „razmjenama“ mišljenja, stavova, emocija između nje kao autorice i glumaca ... Jer ispričati priču o ljubavi, danas u vrijeme neoliberalizma i materijalizma, nije nimalo lako, ma bilo to samo u kazalištu. Ljubav je danas prognana iz srca, ona je opasna i društveno nepoželjna. Zato živjeli oni koji se usude ljubiti! - poručuje Mani.